

Stront aan de knikker

mr. Richard Korver

Als procesadvocaat word je over het algemeen ergens bij geroepen (dat is overigens de letterlijke betekenis van het Latijnse woord *advocare*) als er stront aan de knikker is, ellende dus. Of het nu om een zedenzaak gaat, een kroongetuige, een ontslagzaak, een gedwongen verkoop van een woning of een uithuisplaatsing van een kind, altijd gaat het ergens om, voor de cliënt vaak om iets wat zijn leven op dat moment totaal beheerst.

Hoe loods je mensen daar veilig doorheen? Wat wordt de strategie? Richting tegenpartij, richting rechters, andere instanties, media en niet in de laatste plaats richting je eigen cliënt? Hoe bepaal je die strategie? Doe je dat alleen of juist samen?

Daarover gaan soms debatten waar ik aan deelneem, lezingen die ik verzorg, colleges die ik geef. Dat kan gekoppeld zijn aan een specifieke casus, of aan een meer algemeen debat of onderwerp.

Dat gaat altijd gepaard met het beeldend vertellen van een verhaal, zodat mensen dat voor zich kunnen zien, liefst op dusdanige wijze dat mensen daar ook nog iets bij voelen. Dat kan met humor of met shock. Die zaken blijven namelijk lang(er) hangen.

Tijdens een van die lezingen vroeg iemand mij: "Voelt u zich geen grossier in ellende?" Het antwoord is: nee. Advocaten moeten altijd proberen er het beste voor hun cliënt uit te halen. Dat doe je meestal niet door de negatieve kant van de zaak te benadrukken. Wel door hoop te bieden, een uitweg te zoeken, een oplossing aan te dragen, maar ook door open te staan voor nieuwe inzichten. Zo vroeg een student mij eens of afschaffing van strafrecht niet een uitstekende oplossing zou zijn voor alle klachten die er over het strafrecht bestaan. Daar kun je dan vervolgens uitstekend over debatteren.

Ook kleine zaakjes leveren wijze lessen op. Neem de zaak van de junk, die wandelend vanuit de Jellinekkliniek een fiets 'tegenkwam' en vervolgens werd aangehouden op verdenking van diefstal toen hij die fiets zijn eigen appartement in zeulde. Hij stelde dat hij regels had meegekregen over regelmaat. Hij moest iedere dag om 20.00 uur eten en daarna slapen. Dat stond ook op een stuk papier van de Jellinek dat in zijn broekzak werd aangetroffen toen hij werd aangehouden. Hij had de fiets gevonden en veiliggesteld, hij zou deze de volgende dag zijn gaan afgeven op het bureau. U begrijpt: strategie bepaald, pleidooi gehouden.

De fameuze laatste woorden van deze verslaafde, toen de rechter hem het laatste woord gaf nadat zijn raadsman een gloedvol betoog had gehouden over gebrek aan bewijs dat zijn client een vrijspraak zou opleveren: "Ik zal het nooit meer doen Edelachtbare" brachten een glimlach op het gezicht van de Officier van Justitie en de politierechter die hem vervolgens toch veroordeelde. Les: soms is het beter als de cliënt niet meegaat naar de zitting.

Je kunt nog zoveel bedenken, ergens bij geroepen worden en je stinkende best doen. Sommige stront krijg je niet van een knikker af, al praat je nog zo mooi. Of met andere woorden: de strategie is zo goed als dat je je eraan houdt. 🎓

Foto: met dank aan Richard Korver

Mr. Richard Korver, ook bekend als @jeadvocaat is advocaat in Amsterdam, auteur van 'Recht van Spreken' en voorzitter van het Landelijk Advocaten Netwerk Zeden Slachtoffers (LANZS)

richardkorver@speakersacademy.nl